

Vida rockera a l'Estartit, sempre a contracorrent

La sala de concerts amb l'historial més extens

XAVIER CASTILLÓN > TEXT I FOTOS

L'històric *soulman* Wilson Pickett va dedicar una cançó a la terra de les 1.000 danses, però potser si hagués conegut Mariscal l'hauria canviat per la sala dels 7.000 concerts, una xifra ben rodona que el local de l'Estartit, fundat i dirigit des del 1979 per Llorenç Massaguer, ha celebrat aquest hivern amb una programació especial.

En realitat, aquests 7.000 concerts podrien ser alguns més o alguns menys, perquè tampoc no hi ha un registre exacte de tantes nits de rock'n'roll, i la memòria nocturna és, de vegades, boirosa i imprecisa, però no importa: Mariscal és, amb diferència, la sala de concerts amb l'historial més extens de les comarques gironines, probablement de tot Catalunya. Són 37 anys de música en directe al mig de la Costa Brava, on Mariscal ha sobreviscut com una esplèndida raresa entre tantes discoteques, pubs, festivals i saraus diversos en què el rock ha tingut, en general, poca

presència, per la idea generalitzada que el turista busca músiques més festives, sofisticades i/o relaxants. I aquí el turista és el que mana.

Mariscal és també un petit museu del rock, envoltat de cartells, fotos, discos, instruments i altres records, sovint autografiats o personalitzats, de grups que han passat per la sala o que, simplement, formen part del llarg llistat d'imprescindibles d'en Llorenç. Curiosament, també va ser el 1979 quan el primer Hard Rock Cafe, el de Londres, va iniciar la tradició de decorar les seves parets amb allò que els anglesos anomenen *memorabilia* rockera. Com Mariscal.

Pel local de l'Estartit han passat noms molt destacats del rock nacional i internacional, sovint sense fer-ne gaire publicitat, com un regal inesperat per als clients fidels de la sala. Nina Hagen i el rocker holandès Herman Brood, que van visitar Mariscal com a parella en una època especialment turbulenta, i també el guitarrista Nils Lofgren (E Street Band), el baixista Francis Buchholz (Scorpions), el cantant de country James Lynch, la banda britànica Maroon Town o el guitarrista de blues-rock Demian Bell, que apareix en els crèdits de gravacions de Van Morrison i del *Black is black* de Los Bravos, han estat alguns dels il·lustres visitants de la sala, on han protagonitzat concerts, *jam sessions* i anècdotes en la millor tradició del *rock'n'roll way of life*. Parlant de *Black is black*, en Llorenç recorda l'extensa versió de 20 o 25 minuts que en va fer a Mariscal el seu cantant, l'indomable Mike Kennedy, mentre simultàniament buidava tot sol una ampolla de whisky.

A la pregunta de quin seria el concert més llarg que ha tingut lloc al seu local ens aquests 37 anys d'història, Massaguer recorda una *jam session*, en algun moment dels anys vuitanta (no es pot demanar més precisió), que va arribar a durar nou o deu hores seguides, amb músics de diferents grups que anaven passant per l'escenari. I el més curt? «Segurament les actuacions de 10 o 15 minuts que hi van oferir uns músics de carrer provinents de Canadà i els Estats Units».

Tot i que el rock havia estat tradicionalment música «de joves», ja fa temps que alguns d'aquests joves han entrat en la tercera edat: a Mariscal va actuar el guitarrista gal·lès Kim Simmonds, líder del grup de blues-rock Savoy Brown, quan ja no era exactament una jove promesa, entre altres membres del club dels vells rockers que mai no moren. A l'altre extrem, el músic més jove que ha tocat a la sala és Bernat Massaguer, el fill d'en Llorenç, que amb només 12 o 13 anys va ser convidat a acompanyar el músic argentí Guillermo Cides i el nord-americà Jerry Marotta, exbateria de Peter Gabriel, que apareix en desenes de discos d'altres artistes. Mariscal també ha estat una gran plataforma per als músics catalans (Sopa de Cabra, Glaucs, The Gruixut's i molts altres grups han fet aquí alguns dels seus primers concerts) i espanyols (M Clan, Amaral o José Ignacio Lapido, de 091) i és, en resum, un local imprescindible per

a qualsevol amant del rock: una música que sempre s'escolta millor en un club com aquest que en un estadi.

Xavier Castellón
és periodista.

